

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze - Wydział II Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Wojciech Grzebiń

Protokolant Anna Fedak - Pura

po rozpoznaniu w dniu 27.03.2017 r. i in.

sprawy przeciwko **A. T. (1)**

synowi B. i F. zd. J.

ur. (...) w J.

obwinionego o to, że:

w dniu 09 listopada 2016 r. ok. godz. 14.30 na parkingu przed sklepem z płytkami ceramicznymi przy ul. (...), kierując pojazdem marki F. (...) nr rej. (...) i wykonując manewr cofania uderzył w prawy bok pojazdu marki F. (...) nr rej. (...) ustawionego do wyjazdu w lewo i włączenie się do ruchu na ul. (...), którym kierowała pokrzywdzona – B. K. (1), czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym tj. czyn z art. 86 § 1 kw oraz uszkodzenie pojazdu F. (...) (wgniecenie prawego nadkola). Dodatkowo, usiłował oddalić się z miejsca zdarzenia, a zatrzymany przez pokrzywdzoną, podbiegł do jej pojazdu i w agresywny sposób zaczął szarpać i odginać uszkodzone nadkole mówiąc, że szkoda została naprawiona;

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.

I. uniewinnia obwinionego A. T. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku,

II. na podstawie art. 118 § 2 kpow zasądza od oskarżycielki posiłkowej B. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty postępowania w sprawie w kwocie 100 (sto) zł, a także koszty opinii biegłego sądowego inż. J. W. (1) w kwocie 938,27 (dziewięćset trzydzieści osiem, dwadzieścia siedem) zł.

- 1 -

UZASADNIENIE

W wyniku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny.

W dniu 9 listopada 2016r około godz 14.30 obwiniony A. T. (1) ruszał swoim samochodem marki F. (...) nr rej. (...) z dzikiego parkingu z ul. (...) (sprzed sklepem z płytkami ceramicznymi w J.). Obwiniony cofał kierowanym przez siebie pojazd.

Pasażerką kierowanego przez niego pojazdu była jego konkubina M. K. (1)

Dowód:

- wyjaśnienia obwinionego A. T. k. 24
- zeznania świadka M. K. k. 25

W tym samym czasie ruszyła z tego samego parkingu swoim samochodem F. (...) nr rej. (...) pokrzywdzona B. K. (1). Pasażerem jej pojazdu był jej mąż A. K. (1). Przy czym również pojazd B. K. cofał, przy czym obydwie pojazdy w wyniku cofania zbliżały się do siebie.

Dowód:

- wyjaśnienia obwinionego A. T. k. 24
- zeznania świadków: M. K. k. 25, B. K. k. 15 – 16 i A. K. k. 18 – 19, A. B. k. 15, K. M. – M. k. 30 - 31
- z dokumentacji nadesłanych przez policję,

Kierunek obu cofających pojazdów był tego rodzaju, że pojazd obwinionego był z prawej strony pojazdu pokrzywdzonej B. K..

Dowód:

- wyjaśnienia obwinionego A. T.- zeznania świadka K. M. – M. k. 30 – 31
- częściowe zeznania świadka B. K. z nadesłanej policyjnej dokumentacji k. 15 – 16
- opinia biegłego sądowego z zakresu techniki pojazdów i przepisów ruchu drogowego inż. J. W. k. 36 – 42
- ustna opinia uzupełniająca tego biegłego k. 50

Po zbliżeniu się do siebie obu wyżej wymienionych pojazdów doszło do ich zetknięcia się.

Dowód:

- częściowe wyjaśnienia obwinionego A. T. k. 25
- zeznania świadka A. B. k. 25 – 26
- częściowo pisemna opinia biegłego J, W. k. 36 – 42
- ustna opinia tego biegłego k. 50

Po zdarzeniu żaden z uczestników nie zaprzeczył, że tuż przed jego zaistnieniem obydwie pojazdy były w ruchu.

Dowód:

- zeznania świadków- A. B. k. 25 – 26, K. M. – M. k. 30 – 31
- policyjna notatka urzędowa k. 2 z akt nadesłanych przez policję.

Dowód:

- zawiadomienie k. 24 z policyjnych akt sprawy

Komenda Miejska Policji w J. nie znalazła podstaw do złożenia wniosku przeciwko A. T..

Pokrzywdzona B. K. wniosła subsydiarny wniosek w sprawie o czyn z art. 86§ 1 kw.

Obwiniony A. T. nie przyznał się go popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że nie zauważył aby doszło do zderzenia się obu pojazdów tj. jego i B. K.. Stwierdził też, że nie naruszył obowiązujących przepisów. Wyjaśnił przy tym, że to B. K. stworzyła zagrożenie poprzez cofanie pojazdu niezgodnie z obowiązującymi przepisami. Wyjaśnił przy tym, że mogło dojść do zetknięcia się obydwu pojazdów, ale nie wyniknęło to z jego winy, i że nie wywołało to żadnych konkretnych skutków.

Sąd stwierdził co następuje :

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego nieprzyznającego się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Wynika to z obiektywnych przeprowadzonych dowodów, a w tym zeznań funkcjonariuszek policji: A. B., K. M. – M., a także z zeznań M. K., jak również częściowych zeznań świadków B. K. i A. K. złożonych w fazie postępowania wyjaśniającego. Za wersją obwinionego a przeciwko wersji pokrzywdzonej przemawia też opinia inż. J. W..

Z obiektywnych zeznań interweniujących funkcjonariuszek policji A. B. i K. M. – M. wynika, że zarówno obwiniony jak i pokrzywdzona nie zaprzeczyli, że tuż przed zdarzeniem oba pojazdy były w ruchu. Nie zaprzeczają temu też świadkowie M. K. jak i mąż pokrzywdzonej A. K.. Przeczy temu tak naprawdę jedynie pokrzywdzona B. K.. Jednak z oczywistych względów Sąd uznał, że do tej części jej zeznań należało podejść z dużą dozą ostrożności. Również opinia biegłego J. W. przemawia za wersją obwinionego i M. K. oraz obydwu funkcjonariuszek policji, że jeśli nawet doszło do zetknięcia się obu pojazdów to nie z winy obwinionego. Jedynie pokrzywdzona twierdzi, że do szło do zderzenia (a nie do zwykłego zetknięcia się pojazdów).

Pozostałe powołane wyżej dowody wykazują, że co najwyżej doszło do zetknięcia się obu pojazdów.

W kontekście całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w tym opinii biegłego J. W. okoliczność ta nie ma decydującego znaczenia w sprawie. Opinia biegłego bowiem, zasadnie powołująca się na zasadę „prawej strony”, wskazuje, tak czy inaczej że winę za zaistniałe zdarzenie ponosi B. K. a nie obwiniony A. T..

Pojazd obwinionego znajdował się bowiem w chwili zdarzenia (bez względu na jego przebieg), po prawej stronie pojazdu pokrzywdzonej.

Wszystkie powołane wyżej dowody poddają w znacznym stopniu w wątpliwość sprawstwo i winę obwinionego A. T. w zakresie zarzucanego mu czynu, co skutkować musiało uniewinnieniem od stawianego mu zarzutu.

Dokonując oceny wiarygodności występujących w sprawie świadków Sąd stwierdził co następuje;

Świadek M. K. jest konkubina obwinionego A. T.. Jednakże Sąd uznał, że jej zeznania w sprawie są wiarygodne. Są one bowiem nie tylko spójne z wyjaśnieniami obwinionego, ale również z zeznaniami obydwu występujących w sprawie funkcjonariuszek policji tj. A. B. i K. M. – M..

Również zeznania A. K. i B. K. z postępowania policyjnego wykazują, że nawet te osoby przyznały, że tuż przed zdarzeniem oba te pojazdy były w ruchu. Skoro tak, to przy wykazanej jednocześnie tezie co do położenia obydwu pojazdów w chwili zdarzenia (tj. „zasada prawej ręki”), uznać należy, że w pełni zasadna i wiarygodna jest teza, że winę za kolizję ponosi B. K..

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka M. K.. Jest ona wprawdzie osoba bliską dla obwinionego, jednakże z jej zeznaniami korespondują zeznania w pełni obiektywnych świadków A. B. i K. M. – M., a także opinia biegłego inż. J. W.. Z dużą

dożą ostrożności Sąd podszedł do zeznań świadków: B. K. i A. K.. Ich zeznania pozostają w sprzeczności z zeznaniami świadków: M. K., A. B., K. M. – M. i opinią inż. J. W., uzasadniając swoje stanowisko w tym zakresie.

Ponadto B. K. jest pokrzywdzoną w sprawie, zaś A. K. jej mężem. Są więc osobami żywotnie zainteresowanymi w określonym rozstrzygnięciu sprawy.

Sąd odmówił jednocześnie wiarygodności zeznaniom świadka D. W.. Niewiarygodne są przede wszystkim jego zeznania co do czasookresu zdarzenia. Świadek ten twierdził, że miało ono miejsce około dwa miesiące przed 09 maja 2017r. – tj. przed terminem przesłuchania przed Sądem – co jest niedorzecznością. Również przebieg samego zdarzenia przedstawiony przez D. W., nie jest spójny z innymi dowodami zebranymi przez Sąd, a powołanymi wcześniej.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał występujące w sprawie dokumenty publiczne oraz opinię biegłego inż. J. W.. Jest ona spójna, pełna i jasna.

Ponieważ w sprawie brak jest dowodów na sprawstwo i winę obwinionego w zakresie zarzucanego mu czynu, Sąd uniewinnił go od stawianego mu zarzutu.

Mając na uwadze subsydiarny charakter wniosku w tej sprawie, Sąd w oparciu o art. 118 § 2 kpow kosztami postępowania w sprawie obciążył oskarżycielkę posiłkową B. K., a w tym kosztami opinii biegłego inż. J. W..